

Istentisztelet 2023. október 8-án

„A szenvedések csak eszközök...”

Énekek: 25,1-2 25,5 455,1-5 426,2 455,6-9

L.: ApCsel 14, 8-23

[8](#) Lisztrában élt egy sánta lábú ember, aki születésétől fogva sánta volt, és sohasem tudott járni. [9](#) Ő hallgatta Pál beszédét, aki rátekintett, és látta, hogy van hite ahhoz, hogy meggyógyuljon. [10](#) Ezért hangosan így szólt hozzá: Állj a lábadra egyenesen! Ekkor az talpra ugrott, és járt. [11](#) Amikor a sokaság látta, amit Pál tett, likaóniai nyelven így kiáltottak: Az istenek jöttek le hozzánk emberi alakban! [12](#) Barnabást Zeusznek mondták, Pált pedig Hermésznek, mivel ő volt a szóvivő. [13](#) Zeusz papja pedig, akinek a temploma a város előtt volt, bikákat és koszorúkat vitt a kapuk elé, és a sokasággal együtt áldozatot akart bemutatni nekik. [14](#) Amikor meghallották ezt az apostolok, Barnabás és Pál, ruhájukat megszagatva a sokaság közé futottak, [15](#) és így kiáltottak: Emberek, miért teszitek ezt? Mi is hozzátok hasonlóan emberek vagyunk, és azt az evangéliumot hirdetjük nektek, hogy ezekből a hiábavaló dolgokból térjete meg az élő Istenhez, aki teremtette az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van. [16](#) Ő az előző nemzedékek során megengedte, hogy minden nép a maga útján járjon, [17](#) bár nem hagyta magát bizonyosság nélkül, mert jótevők volt, a mennyből esőt adott nektek és termést hozó időket, bőven adott nektek eledelt és szívbeli örömet. [18](#) Így szóltak, és nagy nehezen lebeszéltek a sokaságot arról, hogy áldozatot mutasson be nekik. [19](#) Antiókhából és Ikóniumból azonban zsidók érkeztek oda, akik annyira felbujtották a tömeget, hogy megkövezték Pált, és kivonszolták a városon kívülre, mivel halottnak hitték. [20](#) De amikor körülvették a tanítványok, felkelt, és visszament a városba. Másnap pedig Barnabással együtt elment Derbébe. [21](#) Miután hirdették az evangéliumot ebben a városban, és sokakat tanítvánnyá tettek, visszatértek Lisztrába, Ikóniumba és Antiókhába. [22](#) Erősítették a tanítványok lelkét, és bátorították őket, hogy maradjanak meg a hitben, mivel sok nyomorúságon át kell bemennünk az Isten országába. [23](#) Miután pedig gyülekezetenként előljárókat választottak nekik, böjtölve és imádkozva ajánlották őket az Úrnak, akiben hittek.

„Miután hirdették az evangéliumot ebben a városban, és sokakat tanítvánnyá tettek, visszatértek Lisztrába, Ikóniumba és Antiókhába, Erősítették a tanítványok lelkét, és bátorították őket, hogy maradjanak meg a hitben, mivel sok nyomorúságon át kell bemennünk az Isten országába.” ApCsel 14,21-22

Kedves Testvéreim!

Pál apostol első missziói útjának kisázsiai állomásai között egy esemény miatt különös helye van **Lisztrának**. Úgy kerültek ide az apostolok, hogy előzőleg Ikóniumban sok időt töltöttek, és voltak, akik az ígét hallgatva hitre jutottak. Akik pedig nem hittek, felingerelték ellenük a pogányokat. Ennek végül az lett az eredménye, hogy a város népe **meghasonlott**, egyesek a zsidókkal, mások a pogányokkal tartottak. Végül a zsidók és a pogányok vezetői **összefogtak**, hogy

bántalmazzák és **megkövezzék** őket. „Ők ezt megtudva **elmenekültek** Likaónia városaiba, Lisztrába, Derbébe és a környékre, és ott hirdették az evangéliumot”.

Tehát megkövezés elől menekült Pál és Barnabás **Likaónia városaiba**. Azonban nem önmaguk féltése vezette őket, hiszen itt is ugyanúgy, **félelem nélkül hirdetik az evangéliumot**. De mi is történt Lisztrában? A végén az derül ki, hogy itt viszont tényleg meg is kövezték Pált. Azt mondhatnánk, hogy „**a sorsa elől mégsem menekülhetett el**”? **Nem**. Aligha lenne ez jó értelmezése a történeteknek. Viszont nézzük meg, hogyan jutottak a dolgok idáig?

Milyen ígéretesen indul a szolgálatuk! Van ott egy születésétől fogva **sánta** ember, aki még soha nem járt. De hallgatja az igét, és mivel a hit hallásból van, az ő **szívében is hit támad**. Az eredeti szöveg szóhasználatával a **hite az üdvösségre**, a megtartásra vonatkozik – vagyis komolyan veszi az evangéliumot, amit Isten az Úr Jézus Krisztusban kínál. Ennek a **hitnek a megerősítése lesz az a gyógyítás**, ami valóban csodának számít. Hiszen, olyan valaki áll egyik pillanatról a másikra erősen lábra és kezd el járni, aki addig soha felállni sem tudott.

Azonban, ami ennek az embernek a **hitén a pecsét**, azt mások vallási **fanatizmusként** kezelik. A **babonás hit** könnyen kapható olyan cselekményekre, amire Lisztrában kerül sor. Elhangzik: „Az istenek jöttek le hozzánk emberi alakban!” A **Zeusz templom papja** is akcióba lép, „*bikákat és koszorúkat vitt a kapuk elé, és a sokasággal együtt áldozatot akart bemutatni nekik.*” Igazat adhatunk Kálvinnak, aki rámutat a **motivációra**, hogy egy ilyen esemény hogyan fellendíthetné a templomot, milyen **zarándokhelyé** válhatna a város, mert itt az istenek személyesen megjelentek! Zeusz papja tehát ügyesen él azzal, hogy ezt a **jól jövedelmező** lehetőséget kihasználja.

Egészen más a helyzet az apostolok oldalán. Ugyanis az ő esetükben ez egy komoly és hízelgő **kísértés** volt. Az emberi gondolkodás lehet, hogy azt mondaná, hogy nagyszerű lehetőség elfogadni ezt a tiszteletet... de... az apostolok jól tudják, hogy itt az Úr Jézus Krisztus cselekedett Lelke által. Értelmetlen dolog, sőt **bűn lenne az Ő dicsőségét meglopni** és ezzel **hiteltelenné tenni** egész szolgálatukat. Sokkal inkább elszörnyülködnek ezen a babonás megközelítésen, hogy ennyire nem értették meg ezek az emberek Isten igéjét és munkáját.

Az apostolokon nem fog a kísértés, sőt, nagy odaadással igyekeznek lehiggasztani a nekibuzdult pogányokat. **Elhatárolódnak** a nekik tulajdonított tisztelettől, és hivatkoznak Isten eddig fel nem ismert jóságára, irgalmára. „*Azt az evangéliumot hirdetjük nektek, hogy ezekből a hiábavaló dolgokból térjete meg az élő Istenhez.*” Így nagy nehezen sikerül az áldozatbemutatásról lebeszélni őket.

Kedves Testvéreim! Ennek ellenére **mégsem** kezdődik új fejezet a liztrai misszióban, mert egy **váratlan fordulat** áll be. „*Antiókhiaiból és Ikóniumból azonban zsidók érkeztek oda, akik annyira felbujtották a tömeget, hogy megkövezték Pált, és kivonszolták a városon kívülre, mivel halottnak hitték.*” Azok, akik ellenálltak a korábbi helyeken az evangéliumnak, nem érték be azzal, hogy elüldözték az apostolokat,

hanem ide is utánuk jöttek. Ők **bezzeg élnek** a sokaság manipulálásának lehetőségével! S milyen szomorú, hogy akik az imént áldozatot akartak az apostoloknak bemutatni, most úgy rájuk támadnak, hogy a végén Pált megkövezik. Alapos „munkát” végezhettek, hiszen halottnak látták, amiért kivonszolták a városon kívülre, mint valami elhullott állatnak a tetemét...

És még sincs vége a történetnek. Isten különös rendezése folytán, aki eddig Jézus nevében gyógyított, most maga is **meggyógyítottá** lesz. A **testvéri közösség erejét** tapasztalhatja abban, hogy amikor körülvették a tanítványok, akkor új erőre kap, felkel, járni tud. Sőt, a **saját lábán megy vissza** a városba. És ez a vissza itt nagyon fontos! Nem elmegy, hogy most már aztán elég. Hanem visszamegy oda, ahol ezt vele szemben elkövették, **ahol a sebeket kapta** – nyilván azokhoz a hitre jutott testvérekhez, akiknek örömhír az ő megjelenése, az a tény, hogy életben van.

Már másnap továbbmegy Pál **Derbébe**, ott is hirdeti az evangéliumot – a friss sebekkel, amiket az evangéliumért szenvedett el... Amik talán többet mondanak minden szónál, és hitelesítik az apostol szavait. Nem csak beszél, hanem **igazolja** is az élete mindazt, amit hirdet. Szereti Jézust, Ő pedig számontartja az apostolt. Nem is csoda, ha sokan tanítvánnyá lettek, hiszen **meggyőző** volt az igehirdetés mellett látni az Érte hordozott sebeket, **látni** az Úr Jézus erejét munkálkodni az apostol életében.

Derbéből az apostolok visszafordulnak és bejárják a korábban érintett városokat, így **még egyszer** visszatérnek Lisztrába is és azokra a helyekre, ahol üldöztetést szenvedtek. Nem diadalút ez az emberi megítélés szerint, de mégis azt mondhatjuk, hogy most került rá a **hitelesítő pecsét** az eddigiekre. Mert az jön közéjük, akit bántottak, bántalmaztak és üldöztek. Sőt, olyan indulattal voltak iránta, hogy meg is ölték volna, ha rajtuk múlik. Ő pedig **nem** panaszkodik, **nem** vádaskodik, **nem** tesz szemrehányást és **nem** is sajnálatja magát. Hanem új erőre kapva hirdeti az evangéliumot és bátorítja a hívőket. **Még ő erősít, vigasztal** másokat. Ez **meggyőző** bizonyágtétel. Mert ilyesmihez az embernek magától nincs ereje.

„Erősítették a tanítványok lelkét, és bátorították őket, hogy maradjanak meg a hitben, mivel sok nyomorúságon át kell bemennünk az Isten országába”. Felkészítik a testvéreket arra, hogy ne érje őket váratlanul, ha bármi hátrátételt szenvednek a hitükért. A Krisztus-követéssel ez **velejár**. Így érthetjük helyesen azt, hogy sok nyomorúságon át kell bemennünk az Isten országába.

Lisztrában, ahol ezeket elmondta Pál apostol, a következő missziói útja alkalmával megismerte a fiatal **Timóteust**, akit munkatársként maga mellé vett. Lelki gyermekeként, fiaként szerette őt, és pl. hozzá írt levelében őt is felkészíti az evangélium szolgálatával együtt járó szenvedésre: *„Ne szégyelld hát a mi Urunkról szóló bizonyágtételt, se engem, az ő foglyát, hanem szenvedj velem együtt az evangéliumért, Isten ereje által”.* (2Tim1,8)

Amikor ezt írta, nem kellett félnie az apostolnak, hogy Timóteus ettől megijed vagy megfutamodik. Olyan **bátorítást** ír neki Pál, amiben maga is példaként van előtte. – Az én személyes meggyőződésem, hogy Timóteus hitre jutásában nagymértékben szerepet kaphatott az a tény is, hogy **látta-hallotta Pált** a megkövezés után a városban járni, beszélni Jézusról, látta a sebeit és látta, hogy **mihez képes az Úr erőt adni** a gyermekeinek.

Kedves Testvéreim! „... sok nyomorúságon át kell bemenniünk az Isten országába”. Alapigénkkel egy nagyon fontos félreértelmezést kell **tisztáznunk**. Ugyanis sokan ezt úgy értik, hogy a szenvedéseik által, vagyis azokért jutnak majd a mennybe. Abban az értelemben, hogy minél több szenvedésben van valakinek része, annál biztosabb lehet abban, hogy ezért Isten kárpótlásul a mennyel jutalmazza. Vagy azt is mondhatjuk, hogy a szenvedéseivel kiérdemli a helyet a mennyben. Természetesen az apostol nem erre gondolt, mert ez nem is felel meg Isten igéjének. Meg aztán a mondat így kezdődik: *„Erősítették a tanítványok lelkét, és bátorították őket, hogy maradjanak meg a hitben, mivel...”*

Olyanoknak szól ez intelem, akik már hitben vannak. Jól tudják tehát, hogy a **nyomorúság nem érdem**, érdeme csak Krisztusnak van, Akinek a szenvedéséért, helyettes áldozatáért lehet Isten országba jutni. Ugyanis a Szentírás szerint a mi szenvedésünknek nincs üdvszerző ereje. *„A szenvedések csak eszközök, hogy átformáljon kezed velök. A forma s mérték hozzám való, Te ismered, hogy nekem mi jó.”* – mondja egy ének.

Viszont a nyomorúságok között **ismerhetjük meg még jobban** és kötődhetünk még szorosabban az Úrhoz, amikor közben tapasztaljuk az Ő hatalmát, hogy megerősít, megtart, megszabadít...

Tehát az Úr Jézus követésének, a keskeny úton való járásnak elengedhetetlen részét képezik a nyomorúságok – jelzésül vannak a számunkra, hogy a **helyes úton** vagyunk. Az Úr Jézus is ezt az utat járta előttünk. Sokkal inkább lehet elgondolkodtató a **nyomorúság hiánya**, mert meg kell kérdeznünk, hogy vajon a helyes úton vagyunk-e, ha ez hiányzik az életünkben? Kérjük azért, hogy lehessünk hűségesek a követésben. *Ámen*